

21. ROČNÍK LITERÁRNÍ SOUTĚŽE

PÍŠI, TEDY JSEM

Vyhlášené pro mladé, začínající autory

Městem Rájec – Jestřebí ve spolupráci

s Gymnáziem Rájec – Jestřebí o. p. s.

a ZŠ a MŠ Rájec-Jestřebí

Klára Mojžíšková

Mojžíšková

17 let

próza

klara.mojza @seznam.cz

dvě strany

Gymnázium Blansko

Septima

Mgr. Lenka Suchá, sucha@gymbk.cz

Suchá

RŮŽE

Děvčátko sebralo ze země spadlou hračku, chytlo se maminky za ruku a utíkalo dál, až zmizelo z mého zorného pole. Odvrátila jsem hlavu od okna, kde už byla vidět jen nehybná ulice a sklouzla jsem očima k rudé růži na mém nočním stolku. Anička, moje dcera, mi ji přinesla ke Dni matek. Bylo to včera? Předevčírem? Těžko říct, dny na nemocničním lůžku ubíhají monotónně. Ani pořádně nevím, co mi oficiálně je. Mojí diagnózou je prostě stáří. Na knihu špatně vidím, televize mě nebaví, tak jen celé dny sleduji ten kousek ulice, který vidím z okna. Ta krásná růže rozzářila celý pokoj. Vždycky to byla moje nejoblíbenější květina. Opřela jsem si hlavu o polštář a pohled upřela na strop. Stará nemocniční světla vyzařovala jen mdlé světlo, ale při přímém pohledu se jejich jas zařezával silně do očí. Připomněl mi časy, kdy mi svítilo do očí opravdové, nádherné slunce.

Bylo tehdy jaro, mohlo mi být asi pět a šla jsem si s maminkou hrát k vodě. Přes potok byl spadlý velký strom a mě napadlo, že ho přejdu na druhou stranu. A tak jsem vyrazila. „Evičko, rozpaž ruce a za chvíli jsi na druhé straně,” povzbuzovala mě maminka. Já jsem šla, cupitala si po kmenech stromů a byla to pro mě velká zábava. Ale pak jsem se podívala dolů. Divoká voda mi sebrala dech a celé tělo mi sevřel strach jako do kleští. Zakymácela jsem se a spadla dolů. Maminka byla hned u mě, vytahovala mě z ledové vody a já se klepala jak osika. Když mě doma zabalila do deky, říkala mi: „Kdyby ses nepodívala dolů a nezačala se bát, přešla bys to bez obtíží. Musíš překonat svůj strach. Když mu dovolíš, aby tě ovládl, nikdy neukážeš, co v tobě je.” Byla jsem sice tehdy jen malá holka, ale poučení z takové bezvýznamné příhody jsem si od té doby už pamatovala.

Ze vzpomínek mě vytrhla hlasitá hudba, kterou pouštěla parta kluků na ulici. Pak jsem koutkem oka zahlédla jemný pohyb. Jeden okvětní plátek růže upadl a v elegantní smyčce se snesl dolů na stolek. Napadlo mě, že přesně to je život. Ještě jsme krásní a plní sil, ale už umíráme.

Najednou jsem zahlédla někde v dáli svoje šaty s obrázky růží. Byly nádherné, dostala jsem je za maturitu a měla jsem je na sobě zrovna ten večer. Celou noc jsem s kamarády protančila na zábavě a domů jsem se vracela až k ránu. Jaké překvapení bylo, když jsem přišla domů a našla svoje rodiče přitisklé k rádiu. „...stalo se tak bez vědomí prezidenta republiky...” „Evi, přijeli Rusové.” Ten den, 21. srpna 1968, ve mně umřela ta mladá bezstarostná holka v květovaných šatech.

Procitla jsem se z dřímoty. Musela jsem spát dlouho, zapadající slunce zmizelo a nahradil ho polední žár. Natáhla jsem se po Aniččině růži. Byla jsem snad senilní, že chci popřát květině dobré ráno? Přejela jsem prsty po stonku. Lístek se zhoupl a jako pírkó dopadl na bílou desku stolu. Už tam ležely dva – smutné memento mori. Ale já jsem nechtěla myslet na smrt, tak jsem radši myslela na život.

Někde mezi květovanými šaty a nemocničním lůžkem se ze mě stala matka. Žádná slova nemohou vystihnout pocity, které vnímáte, když držíte v náručí svoje právě narozené dítě. Ale pokud ano, tak na situaci, kdy k vám v té chvíli zazní v uších: „Váš manžel prodělal náhlou srdeční příhodu,“ opravdu slova nemám. Novorozená Anička se tehdy rozplakala, jako by znala obsah slov. Přitiskla jsem ji pevně k srdci a plakala spolu s ní. Václav, můj milovaný. Byla to těžká léta po jeho náhlé smrti, zvláště s malou Aničkou, ale za dobu s ním to stálo.

Sestřička mi přinesla jídlo a v neopatrnosti vrazila do stolku. Z růže se začaly sypat lístky jeden za druhým. „Moc se omlouvám. Já vám ji odnesu, už je zvadlá.“ „Ne, sestři, nechte ji tu, prosím. Vynesete ji až se mnou, však už to nebude dlouho trvat.“ „Ale co to říkáte, za pár dní jste zdravá a vrátíte se domů.“ Vážila jsem si její snahy o optimismus, přesto jsem trvala na tom, aby nechala růži i spadlé lístky tak, jak jsou. Když odešla, zadívala jsem se dlouze na těch pár nově spadlých. Bylo to s nimi jako s Václavem. Rychlé, bolavé a nečekané. Ale ta bolest byla důkazem té krásné minulosti.

Chtěla jsem vzpomínat dál a že bylo na co. Vidět Aničku růst byl malý zázrak, práce v bance byla pro mě jako splněný sen a chovat na rukou vnoučata kouzelný zážitek. Věřím, že i stárnutí jsem zvládla s grácií a svůj život prožila opravdu naplno. Moc bych se chtěla ještě nořit do vzpomínek, bylo to osvěžující právě tak, jako ta chladivá voda uprostřed léta. Ale vítr, který foukal z otevřeného okna, nechával tiše dopadat jeden lístek za druhým a já jsem nemohla nic udělat, vstát už nebylo v mých silách. Mluvit se sestrou, ač hodnou, bylo to poslední, co bych chtěla.

Pak vítr skoro jako kouzelným zaříkadlem utichl a z nádherné růže zbyl jen jeden okvětní plátek. A ten tu byl dnes pro mě. Bylo by ode mě hloupé držet se života zuby nehty. Představení skončilo, čas uklidit kulisy. Upřela jsem svůj pohled na lístky na stole, ale ve skutečnosti jsem se dívala někam dál. Za životem. Nemohu říct, že by byl krátký nebo nudný. Opouštím tě, světe, s vděčností a s díky na rtech. A ten vlezlý strach z toho, co bude pak, zkouším umlčet. Nechci umírat v kleštích. Umírám smířeně, tiše, to je dar, který se dostane málokomu. Ještě jednou jsem soustředěně nabrala do plic vzduch. Zdá se mi to, nebo cítím vůni růží?

Lehký pohyb vzduchu, snad jen výdech, laskavě pohladil poslední plátek růže. Vznášel se jemně, teskně, ale lehounce. Pak bezhlesně dopadl.